

opusdei.org

Helgonen är en frukt av Kyrkans träd

En artikel av Monsignore Flavio Capucci, postulatur för Josemaria Escrivás helgonförklaringsprocess, med anledning av konsistoriet från den 26 februari

2002-03-08

Helgonen är en dyrbar frukt av Kyrkans träd. Deras liv genomsyras av kärleken, av den kärlek som är Kristi mystiska kropps prägel. De hängav sitt liv i gemenskap med alla sina bröder och systrar i tron. De

främjade enheten genomgående. Det är inte svårt att upptäcka denna gemenskapens röda tråd när man läser en helgonbiografi.

Josemaría Escrivá föddes i Barbastro (Spanien) vid förra sekelskiftet i ett djupt kristet hem. I hans föräldrars liv såg han alla dygder gestaltas på ett harmoniskt sätt och han kände deras dragningskraft. Det var ett vanligt kristet hems enkla liv, ett liv av hederligt arbete, tjänsteanda, glädje, bön, smärta och kärlek. Han gick först i Barmhärtighetens sistrars förskola och sedan lärde han sig läsa och skriva på en skola som drevs av Skolbröderna. Där lärde han sig också den katolska trons grunder. Hans sakramentala liv börjar tidigt under ledning av hans föräldrar och de lokala prästerna. Josemaría mindes alltid med tacksamhet den snälle ordenspräst som hörde hans första bikt. Under

tiden växte antalet syskon i familjen och därmed även föräldrarnas lycka.

År 1915 flyttade familjen till Logroño efter några hårda år som präglades av motgångar och sorg. Där såg han en vinterdag 1917 en karmelitsbröders nakna fotspår i snön, vilket rör den unge Josemarías hjärta djupt och framkallar frågan: 'Och vad gör jag för Gud?'. Denna fråga är början till en väg av fullständig hängivelse som han aldrig behövde vandra ensam. Han kunde alltid räkna med Guds nåd, hans föräldrars och syskons stöd och med många människors föredöme. Han anade att Gud hade en plan för hans liv men han visste inte vad den var. Han inträdde prästseminariet där erfarna präster hjälpte honom att mogna i sin kallelse och styrde hans önskan att uppfylla Guds vilja. Eukaristin blev mittpunkten för hela hans liv. I tankar och handlingar kretsade han kring Jesus i altarets

Sakrament, hans livs stora kärlek och grunden till Kyrkans gemenskap.

Alltsedan hans prästvigning 1925 utövade han sin prästtjänst med stor omsorg bland människor från alla miljöer, främst fattiga och sjuka. Han bad dem om deras förböner som en allmössa, ty bönen är den enda kraft som han förtröstade sig på för att uppfylla Guds plan, vars innehåll han ännu inte visste. Han hade bosatt sig i Madrid 1927. Där verkade han som präst i olika sjukhus som drevs av ordenssystrar och andra människor av god vilja som satte sin hälsa och sina liv på spel i en svår tid för katolska Kyrkan i Spanien. Under dessa första åren av hans liv som präst fick han andlig vägledning av en jesuitpater och var själv kaplan för olika kvinnliga kloster.

Opus Dei blev till 1928, efter mycket bön. Vid sidan om hans arbete bland fattiga och sjuka började Fader

Josemaría att verka bland studenter, yrkesverksamma människor, arbetare, konstnärer och även präster. Han uppmanade alla att följa Jesus på nära håll genom att försöka helga det vardagliga arbetet. Från den stunden främjade han utan rast Opus Deis apostoliska arbete. Hans insatser nådde fram till tusentals människor från alla yrkes- och sociala miljöer, som fick erfara kraften av kallelsen till ett djupt kristet liv.

På 1940-talet verkade han intensivt bland lekfolk och samtidigt predikade han reträtter till tusentals präster från många spanska stift, på begäran av biskoparna. Han hjälpte också många människor att upptäcka sin kallelse till prästämbetet eller till ordenslivet och uppmuntrade dem att vara trogna sin väg när svåra stunder kommer.

Alltsedan Opus Deis grundares bortgång 1975 började tusentals brev strömma in till postulationen för hans helgonförklaringsprocess. Det kom brev från kyrkoherdar, ordensmän, ordenssystrar, biskopar, medlemmar i lekmannaföreningar och många andra människor. Alla bad om att helgonförklaringsprocessen av ”min vän Josemaría” skulle startas. Prelaturen kan räkna än idag med kärlek och stöd från sin grundares vänner, som har blivit ännu fler sedan 1975 tack vare spridningen av hans budskap och hans böcker. För att nämna bara ett exempel: Idag finns det drygt 500 kontemplativa kommuniteter, såväl manliga som kvinnliga, som är medarbetare i Opus Dei. De stödjer prelaturens verksamhet med sina ständiga förböner.

Kyrklig gemenskap präglar Josemaría Escrivás och den av

honom grundade organisationens historia. Denna kyrkliga gemenskapen (*communio ecclesialis*) är ett utmärkande drag i alla helgonbiografier för att den ”förkroppsligar och konkretiserar den egentliga substansen i Kyrkans mysterium” och är ett kärlekens tecken och dess ”hjärta” (*Novo Millennio ineunte*, n. 42). Påven uppmanar alla kristna att ”göra Kyrkan till ett gemenskapens hus och en gemenskapens skola” (n. 43), också i handling. Helgonförklaringar är ett talande exempel för denna gemenskapens andlighet. När vi tittar upp mot helgonen är det naturligt att se dem som en bror ”i tron i den mystiska kroppens djupa enhet, dvs. att det rör sig om ’någon som hör till mig’ (...), en ’gåva åt mig’.” (n. 43): Medvetenheten om att ha fått denna gåva framkallar i våra hjärtan en tacksamhetskänsla mot Gud och mot Kyrkan.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/helgonen-ar-en-frukt-av-
kyrkans-trad/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/helgonen-ar-en-frukt-av-kyrkans-trad/) (2025-08-23)